

Stanislaskiai • Gimę mylėti

6

NORA ROBERTS

Pasirinkę meilę

Nora Roberts

PASIRINKĘ MEILĘ

Šeštoji serijos
"Stanislaskiai - Gimę mylėti"
knyga

Versta iš Nora Roberts, Considering Kate, Silhouette Books, 2001

© Nora Roberts, 2001

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Ieva Albertavičienė, vertimas iš anglų kalbos, 2014

© Živilė Adomaitytė, knygos dizainas, 2014

© Thinkstockphotos.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2014

ISBN 978-609-406-802-7

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

Saviškams.

1

Viskas bus tobula. Ji jau tikrai pasistengs. Kiekvienas žingsnis, kiekvienas etapas, kiek-viena smulkmena bus atlikta tiksliai taip, kaip ji nori, kaip įsivaizduoja, kol svajonė taps tikrove.

Taikstymasis su kuo nors mažiau nei jos galutinis tikslas būtų tik laiko švaistymas.

O Keitė Kimbal buvo ne iš tų moterų, kurios ką nors tuščiai eikvoja.

Sulaukusi dvidešimt penkerių ji jau buvo mačiusi ir patyrusi tiek, kiek kiti nepatiria per visą savo gyvenimą. Kai kitos merginos kikendavo apkalbinėdamos vaikus ar sukldavo galvą dėl madų, ji keliavo į Paryžių, Boną, vilkėjo nuostabiais kostiumais ir darė neįtikėtinus dalykus.

Ji šoko karalienėms ir pietavo su princiais.

Gėrė šampaną Baltuosiuose rūmuose ir verkė iš nuovargio bei džiaugsmo Maskvos didžiąjame teatre.

Ji visada bus dėkinga tėvams, didelei, plačiai giminei, suteikusiai jai visas šias galimybes. Už viską, ką turėjo, ji skolinga jiems.

Dabar atėjo metas visko siekti pačiai.

Šokis buvo jos svajonė nuo pat mažumės. Brolis Brendonas vadino tai manija. Ir beje, pripažino Keitė, jis neklydo. Manija nėra blogas dalykas – jeigu tik tai *teisinga* manija, dėl kurios tu lieji prakaitą.

Dievas žino, kiek prakaito šokdama ji išliejo!

Dvidešimt metų treniruočių, mokslų, džiaugsmo ir skausmo. Prakaito ir puantų. Pasiaukojimo, mąstė ji. Ir jos, ir tėvų. Keitė suprato, kaip jiems buvo sunku išleisti ją, šeimos pagrandukę, į Niujorką studijuoti, vos tik suėjo septyniolika. Bet tėvai niekada neparodė jokių kitų jausmų, tik paramą ir padrąšinimą.

Aišku, jie žinojo, kad, nors ji ir paliko jų mielą mažą miestelį Vakarų Virdžinijoje dėl Niujorko, ją vis tiek sups – ir prižiūrės – šeima. Ji taip pat žinojo, jog jie myli ją ir pasitiki – tiki ja pakankamai, – todėl vis tiek būtų išleidę.

Ji treniravosi ir dirbo, šoko tiek dėl jų, tiek dėl savęs. O kai buvo priimta į trupę ir pirmą kartą pasirodė scenoje, jie visi sėdėjo žiūrovų salėje. Kai išsikovojo pagrindinės atlikėjos vietą, jie buvo kartu su ja.

Keitė dirbo profesionalia šokėja šešerius metus, žinojo, ką reiškia visų dėmesys, pažino

virpulį, kai kūnu *liedavosi* muzika. Ji keliavo po visą pasaulį, buvo Žizelė, Aurora, Džuljeta ir dar tuzinas kitų veikėjų, ir tragiškų, ir triumfuojančių. Mėgavosi kiekviena to gyvenimo akimirka.

Niekas nenustebo labiau nei pati Keitė, kai ji staiga nusprendė palikti didžiąją rampų šviesą ir pasitraukti iš scenos. Tam buvo tik vienas paaikškinimas.

Ji norėjo grįžti namo.

Norėjo tikro gyvenimo. Kad ir kaip mylėjo šokį, Keitė pradėjo suprasti, jog jis tuoj sugers, užvaldys ir sunaikins beveik visas kitas jos esybės dalis. Pamokos, repetacijos, pasirodymai, kelionės, žiniasklaida. Šokėjos karjera – tai ne tik apsiauti puantus ir nusklesti į prožektorių šviesą. Bent jau taip buvo Keitei.

Taigi ji norėjo gyvenimo ir namų. Be to, suprato, jog turi kažkaip ir pati atsilyginti už patirtą džiaugsmą. Visa tai pasieks įkūrusi savo mokyklą.

Jie ateis, Keitė kartojo sau. Ateis, nes jos pavardė Kimbal, o tai šioje vietoje šį tą reiškia. Jie ateis, nes jos vardas *Keitė Kimbal*, tai taip pat šį tą reiškia šokio pasaulyje.

Neilgai trukus jie lankys mokyklą, žadėjo

sau, nes ji bus garsi.

Metas naujoms svajonėms, priminė sau Keitė sukinėdamasi po didžiulį, aidintį kambarį. Kimbal šokių mokykla – jos naujoji manija. Ji taps tokia pat džiuginanti, tobula ir prašmatni kaip ir jos senoji mokykla.

Be abejo, reikės nė kiek ne mažiau darbo, pasiaukojimo, gabumų ir ryžto, kad mokykla suklestėtų.

Įsiremusi sugniaužtais kumščiais į klubus ji nužvelgė kadaise buvusias baltas, o dabar pilkas nuo nešvarumų sienas. Jos ir vėl bus baltos. Ant švarių sienų kabos įrėminti didžiųjų šokėjų plakatai. Nurijevas, Fontein, Baryšnikovas, Davidovas, Banjon.

Prie dviejų ilgujų sienų bus pritvirtinti veid-rodžiai ir turėklai. Ši profesinė tuštybė tokia pat reikalinga kaip ir kvėpavimas. Tam, kad išstobulintų stovėseną, žingsnį, šokėjas privalo matyti kiekvieną, net menkiausią savo judesiuką, kiekvieną išsilenkimą, raumenų ištempimą, nesvarbu, kad kūnas juos ir taip jaučia.

Tai labiau langas nei veidrodis, galvojo Keitė. Pro kurį žiūrėdamas šokėjas mato šokį.

Senos lubos bus suremontuotos arba pakeis-

tos. Krosnis... ji pasitrynė sušalusias rankas. Ją būtinais teks permūryti. Medinės grindys bus išlygintos ir išvaškuotos taip, kad atrodys lygios ir spindinčios it stiklas. Taip pat dar reikės sutvarkyti apšvietimą, patikrinti vandentiekio sistemą, atlikti būtinus elektros darbus.

Prieš išeidamas arba pusiau išeidamas į pensiją, su meile prisiminė Keitė, senelis dirbo dailide. Taigi ji truputį nusimanė apie remontą. Aišku, pasidomės ir dar daugiau, uždavinės klausimus, kol supras visą procesą ir galės vadovauti pačios pasisamdytam rangovui.

Įsivaizduodama, kaip viskas atrodys, ji užmerkė akis ir tūptelėjo į gilią *pliję* padėtį. Jos kūnas, ilgas ir lieknas it nendrė, leidosi tol, kol tarpkoju pasiekė kulnus, tada pakilo ir vėl nusileido.

Keitė buvo susisukusi ant pakaušio kuodą, nekantraudama kuo greičiau išlėkti iš namų ir pasižiūrėti į tai, kas netrukus bus jos. Einant segtukai atsipalaidavo ir kelios juodos spindinčios plaukų sruogos išslydo iš kuodo. Išsilaisvinusios jos nusileido iki pat liemens – laukinė ir romantiška išvaizda, taip tikusi jos sceniniam įvaizdžiui.

Svajingas, besišypsantis veidas įgavo ramų spindesį. Iš motinos ji paveldėjo tamsią odą ir

aukštus išsišovusius skruostikaulius, iš tėvo – padūmavusias akis ir užsispyrusiai atkištą smakrą.

Tai buvo įspūdingas derinys ir, žinoma, romantiškas. Čigonė, undinė, fėjų karalienė. Daug vyrų, pamatę Keitę, įvertinę jos švelnumą, palaikydavo ją romantiška ir trapia, tačiau nepastebėdavo jos plieninio kietumo.

Ir padarydavo klaidą.

– Vieną dieną tu taip ir užstrigsi tokioje padėtyje ir turėsi šokuoti lyg varlė.

Staigiai atsimerkusi Keitė pakilo.

– Brendonai! – Riktelėjusi gerklinį karo šūksnį, ji perbėgo kambarį ir puolė jam į glėbį. – Ką tu čia darai? Kada įėjai? Maniau, žaidi žiemos beisbolo čempionate Puerto Rike. Kaip ilgai čia užsibūsi?

Jis buvo vos dvejis metais vyresnis už ją – grynas gimimo atsitiktinumas, – bet kai abu dar buvo vaikai, labai kankindavo ją, ne taip kaip jų įseserė Frederika, vyresnė už juos abu, bet niekada nemėginusi primesti savo valios. Tačiau Keitė visada mylėjo Brendoną, kad ir koks įžūlus jis buvo.

– Į kurį klausimą nori, kad atsakyčiau pirmiausia? – Juokdamasis jis atstūmė ją toliau

nuo savęs, norėdamas geriau apžiūrėti. Tada pažvelgė į jos rusvas linksmas akis. – Vis dar liesa kaip šakalys.

– Ir tu vis dar toks pat. Labas. – Ji pakštelėjo jam į lūpas. – Mama su tėčiu neminėjo, kad sugrįši.

– Jie nežinojo. Išgirdęs, jog ruošiesi čia įsikurti, nusprendžiau atvažiuoti ir tau padėti. – Apšidairęs po didelį nešvarų kambarį, jis užvertė akis į dangų. – Regis, jau pavėlavau.

– Viskas bus nuostabu.

– Bus. Galbūt. Bet dabar čia šiukšlynas. – Jis apglėbė sesę per pečius. – Vadinasi, baletu karalienė taps mokytoja?

– Aš būsiu puiki mokytoja. Kodėl tu ne Puerto Rike?

– Ei, žmogus juk negali dvylika mėnesių iš eilės žaisti beisbolą!

– Brendonai? – Ji kilstelėjo antakius.

– Nevykusiai paslydau. Pasitempiaus kelias saugysles.

– Ar labai blogai? Doktorai apžiūrėjo? Ar...

– O varge, Keite! Tai nieko rimto. Tik kelis mėnesius negalėsiu žaisti. Tačiau pavasario treniruotėms jau būsiu pasirengęs. Vadinasi, turėsiu pakankamai laiko trintis čionai ir pa-

versti tavo gyvenimą tikru pragaru!

- Na, nors šioks toks atlygis už tai, kas prarasta. Ateik, aš tau viską aprodysiu. - Ji norėjo pasižiūrėti, kaip jis vaikšto. - Mano butas bus viršuje.

- Žvelgiant į šias lubas, atrodo, kad tavo butas gali greitai atsidurti apačioje.

- Jos geros, - mostelėjusi ranka atsakė Keitė. - Tik šiuo metu bjauriai atrodo. Bet aš turiu planų.

- Tu visada turi planų.

Truputį tausodamas dešinę koją jis perėjo kartu su ja kambarį ir pasuko į atgrasų koridoriuką su nutrupėjusiu tinku ir kyšančiomis plytomis. Pakilę girgždančiais laiptais atsidūrė erdvioje patalpoje, kurioje, regis, karaliavo pelės, vorai ir kitokie kenkėjai, apie kuriuos jis net nenorėjo galvoti.

- Keite, šita vieta...

- Turi daug potencialo, - tvirtai užbaigė ji. - Ji alsuoja praeitimi. Namas pastatytas dar prieš pilietinį karą.

- Greičiau prieš akmens amžių. - Jam patiko, kai viskas būdavo aišku ir suprantama. Kaip stadione. - Ar tu bent nutuoki, kiek tau kainuos, kol ši vieta taps panaši į gyvenamą?

- Nutuokiu. Ir jau žinau, ką kalbėsiu, kai aptarinėsiu darbus su rangovu. Jis mano, Brendai. Ar prisimeni, kai būdami vaikai visi kartu su Frede eidavome pro šį pastatą?

- Žinoma, anksčiau čia veikė baras, paskui amatų krautuvėlė ar kažkas panašaus, tada...

- Čia daug kas buvo, - nutraukė jį Keitė. - Tūkstantis aštuonišimtaisiais metais čia veikė smuklė. Niekam iš tikrųjų pernelyg nesisekė verslas. Bet kai buvome vaikai, žiūrėdavau į šį namą galvodama, kaip norėčiau jame gyventi: žvelgčiau pro šiuos aukštus langus ir lakstyčiau po visus kambarius.

Jos skruostus nudažė lengvas raudonis, o giliuos akys patamsėjo. Akivaizdus ženklas, pamanė Brendonas, kad ji pasinėrusi į svajones.

- Taip galvoti, kai esi aštuonerių, yra visai kas kita, nei suaugusiai nusipirkti šią griuveną.

- Taip, tai tikrai skirtingi dalykai. Praėjusį pavasarį, kai buvau grįžusi atostogų, pamatčiau, kad jis parduodamas. Ir vėl. Niekaip negalėjau liautis apie jį galvojusi.

Keitė apėjo kambarį. Jau matė, kaip jis atrodo. Spindės medinės grindys, sienos bus tvirtos ir švarios.

- Grįžau į Niujorką, į darbą, bet vis tiek nuo-

latos galvojau apie šį seną namą.

- Tavo galva visada buvo pilna paikysčių.

Ji tik patraukė pečiaus.

- Jis mano. Supratau tai vos įžengusi vidun.

Negi niekada taip nesijautei?

Taip, jis tai pajuto, kai pirmą kartą pateko į stadioną. Geriau pagalvojus, tikriausiai protinigi žmonės būtų tada jam pasakę, jog mėginti pragyventi iš beisbolo - tik vaikiška svajonė. Kiek Brendonas prisiminė, jo šeima niekada nemėgino jo atkalbėti. Ir tuo labiau nesistengė atbaidyti Keitės nuo svajonių tapti balerina.

- Taip, tikriausiai jaučiausi. Bet viskas atrodo taip netikėta. Aš pratęs neskubėti, žengti at-sargiai.

- Niekas nepasikeitė, - šypsodamasi tarė Keitė. - Kai nusprendžiau baigti šokėjos karjerą, jau žinojau, kad noriu mokyti to kitus. Supratau, jog noriu šią vietą paversti mokykla. Savo mokykla. Bet labiausiai norėjau būti namuose.

- Gerai. - Jis vėl ją apkabino ir pabučiavo į smilkinį. - Tada padėsiu įgyvendinti tavo norus. Bet dabar eikime iš čia. Čia nežmoniškai šalta.

- Nauja šildymo sistema pažymėta pirmu numeriu mano darbų sąrašė....